

ALICJA JANUSZ

*Resolution jako nowy obszar zadań
Bankowego Funduszu Gwarancyjnego*

Resolution as the new area of Bank Guarantee Fund

Słowa kluczowe: uporządkowana likwidacja banków, system gwarantowania depozytów, Bankowy Fundusz Gwarancyjny

Key words: resolution regime, deposit guarantee scheme, Bank Guarantee Fund

Wstęp

Ostatni kryzys finansowy ujawnił, że wobec braku w krajach Europy, zarówno na poziomie wspólnotowym, jak i krajowym, skutecznych narzędzi radzenia sobie z zagrożeniami lub upadającymi instytucjami finansowymi, dla uniknięcia negatywnych zjawisk konieczne było zaangażowanie pokaźnych środków finansowych z budżetów państw członkowskich¹. Od 1 października 2008 r. do 1 października 2012 r. Komisja Europejska zatwierdziła pomoc dla sektora finansowego w łącznej wysokości 5058,9 mld EUR (40,5% PKB UE) [European Commission, 2012, *Facts...*, s. 9].

Z tych i innych powodów ratowanie banków (dokapitalizowanie i gwarancje publiczne) stało się opcją nieakceptowalną, która ma zostać wykluczona m.in. dzięki procesowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [Franklin i inni, 2012, s. 119]. Jego oczekiwaniem rezultatem jest zniesienie lub ograniczenie domyślnych gwarancji państwa dla dużych i systemowo ważnych banków.

¹ Co z kolei było jednym z powodów kryzysu fiskalnego.

Polska nie ma jeszcze w swoim porządku prawnym obowiązujących regulacji w tym zakresie, lecz trwają już intensywne prace nad przygotowaniem takich rozwiązań.

Celem tego opracowania była prezentacja stanu prac nad wprowadzeniem w Polsce nowych rozwiązań w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (*bank resolution*) w świetle koncepcji przygotowanych przez Komisję Europejską oraz wskazanie nowego obszaru zadań Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, wynikającego z proponowanych regulacji.

1. Istota restrukturyzacji i kontrolowanej likwidacji instytucji finansowych

W większości państw banki i przedsiębiorstwa inne niż banki znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej są obejmowane zwykłym postępowaniem upadłościowym, które pozwala na reorganizację przedsiębiorstwa (co oznacza uzgodnioną z wierzycielami redukcję jego długu) albo na jego likwidację i podział strat pomiędzy wierzycieli bądź jednoczesną reorganizacją i likwidacją. We wszystkich przypadkach roszczenia wierzycieli i akcjonariuszy nie zostają w pełni zaspokojone. Jak wynika jednak z doświadczenia uzyskanego podczas różnych kryzysów bankowych przepisy dotyczące niewypłacalności nie zawsze pozwalają na skuteczne postępowanie w przypadku upadłości instytucji finansowych, ponieważ nie uwzględnia się w nich we właściwym zakresie potrzeby unikania zagrożeń dla stabilności finansowej, dalszego świadczenia podstawowych usług czy ochrony deponentów. Ponadto postępowania upadłościowe są długotrwałe i w przypadku reorganizacji wymagają trudnych negocjacji i uzgodnień z wierzycielami, z potencjalną szkodą dla dłużników i wierzycieli w kwestii opóźnień, kosztów i wyników postępowania².

Doświadczenia zgromadzone w czasie kryzysów finansowych, i w odniesieniu do poszczególnych instytucji, i całych krajów, wskazują, że zarówno rozwiązanie stosowane najczęściej, czyli nacjonalizacja³, jak i wybierane najrzadziej, czyli nieuporządkowane bankructwo⁴, niosą ze sobą spore ryzyko. Nacjonalizacja pociąga za sobą bardzo wysokie bezpośrednie koszty fiskalne, w zamian za dość szybkie ograniczenie ryzyka systemowego, zaś nieuporządkowane bankructwo, charakteryzujące się niskimi kosztami bezpośrednimi, może wywołać efekt domina z jego negatywnymi skutkami zarówno dla sektora finansowego, jak i sektora realnego [Čihák i inni, 2009. s. 24].

Szybciej i mniejszym kosztem można zrestrukturyzować lub zlikwidować instytucję finansową w sposób uporządkowany przy zastosowaniu procedur administracyjnych.

² Największym bankiem, jaki upadł w Polsce, był Bank Staropolski. Upadłość została ogłoszona na początku 2000 r., ale postępowanie ciągnęło się praktycznie blisko 10 lat. BFG, na mocy obowiązującego w 2000 r. prawa, w ciągu trzech miesięcy wypłacił ponad 600 mln zł blisko 150 tysiącom klientów.

³ Rozwiązanie to było stosowane np. wobec następujących instytucji finansowych: TARP, AIG, CitiGroup, RBS, Lloyds TSB, Northern Rock, Fortis, Dexia, KBC, AIB, Commerzbank, Hypo Real Estate.

⁴ Przykładem może być upadek banku Lehman Brothers.

Resolution jest prawnie określonym sposobem postępowania władz wobec instytucji finansowej zagrożonej niewypłacalnością (upadłością), tzn.:

- krytycznie niedokapitalizowanej,
- niemogącej pozyskać odpowiednich kapitałów bądź mającej problemy z płynnością,
- prowadzącej działalność zbyt ryzykowną lub niezgodną z prawem.

Resolution regime oznacza kompleksowy mechanizm zapewniający przeprowadzenie restrukturyzacji lub kontrolowanej likwidacji banku przy zachowaniu stabilności systemu finansowego i bez angażowania środków publicznych.

Podstawowym celem wprowadzenia specjalnych regulacji odnośnie do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych jest ograniczanie kosztów fiskalnych i ryzyka systemowego potencjalnej upadłości. Wskazuje się ponadto, że *resolution regime* pozwoli na obciążenie kosztami dotychczasowych akcjonariuszy, zwiększy dyscyplinę rynkową, a ponadto umożliwi utrzymanie operacyjnej obsługi klientów [Pruski, 2010, s. 14].

Prawidłowo przygotowany proces uporządkowanej likwidacji powinien:

- ułatwić instytucji gwarantującej depozyty sprawną i prawidłową wypłatę środków gwarantowanych,
- ograniczyć jego koszty i negatywny wpływ na rynki,
- maksymalizować skalę odzyskanych aktywów,
- zabezpieczyć przed wystąpieniem zaniedbań i nadużyć.

Istotą idei uporządkowanej likwidacji jest doprowadzenie do sytuacji, w której system finansowy wykazuje zdolność do zapobiegania efektom zarażania i przeciwdziałania masowemu wycofywaniu zdeponowanych środków, przenosząc prawidłowo działające części banku lub bilansu do innego banku.

W ramach procesu *resolution* mogą być wykorzystywane narzędzia główne, tj.:

- OBA (*open bank assistance*), czyli pomoc bankowi bez jego likwidacji⁵,
- bank pomostowy (*bridge bank*),
- P & A (*purchase & assumption*), czyli sprzedaż przedsiębiorstwa,
- likwidacja i wypłata depozytów [Brierley, 2009, s. 9].

Stosowanie szczegółowych rozwiązań w ramach podanych narzędzi jest uzależnione od możliwości prawnych i warunków rynkowych występujących w poszczególnych krajach.

Specjalne procedury kontrolowanej likwidacji instytucji finansowych były wprowadzane do porządku prawnego wielu państw, które wcześniej doświadczały kryzysu finansowego, walutowego czy bankowego, szczególnie w latach 90. i na początku XXI wieku. Procedury *resolution* wdrożono w wielu pozaeuropejskich krajach świata, w tym w ponad połowie państw G20, w USA, Kanadzie, na Filipinach, w Japonii,

⁵ Prawa akcjonariuszy zostają ograniczone, dąży się do tego, aby koszty pomocy w ostatecznym rozrachunku obciążły właśnie ich, jako odpowiedzialnych za kłopoty banku, by nie dopuścić do *moral hazard*, ale instytucja pozostaje ta sama.

Korei, Malezji, Tajwanie, Tajlandii, Brazylii, Chile, Kolumbii, Meksyku, Paragwaju, Peru, Rosji, Turcji, Nigerii, RPA, Tanzanii.

Standardy w zakresie rozwiązań legislacyjnych umożliwiających przeprowadzenie procesów *resolution* wyznaczył dokument *The Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*, opracowany przez Radę Stabilności Finansowej⁶ [FSB, 2011]. Na konieczność rozszerzenia sieci bezpieczeństwa finansowego o *resolution* zwracały uwagę także Bank Światowy i Międzynarodowy Fundusz Walutowy.

Wprowadzenie procedur *resolution* może budzić pewne wątpliwości, gdyż umożliwiają one wywłaszczenie dotychczasowych właścicieli (akcjonariuszy instytucji finansowej) na podstawie decyzji władzy administracyjnej, co może rodzić pytanie o to, czy państwo ma prawo bez procesu sądowego pozbawiać akcjonariuszy ich praw. Z drugiej strony na szali znajduje się dobro publiczne – potrzeba niedopuszczenia do upadłości instytucji kredytowych, których depozyty są gwarantowane przez państwo, czyli podatników. Dlatego ustawy przewidujące te procedury powinny być przygotowywane bardzo dokładnie, a projekty poddane ocenie bankowców.

2. Zarys koncepcji *resolution regime* według Komisji Europejskiej

W czerwcu 2010 r. Parlament Europejski przyjął raport, w którym podkreślono konieczność stworzenia systemu zarządzania kryzysem bankowym występującym jednocześnie w wielu krajach. W grudniu 2010 r. Ecofin zaapelował o stworzenie w Unii Europejskiej systemu zarządzania kryzysem. W przyjętych przez Ecofin wnioskach stwierdzono, że system powinien dotyczyć banków wszystkich rodzajów, poprawić ponadgraniczną współpracę i składać się z trzech filarów: środków prewencyjnych, wczesnych interwencji oraz narzędzi i władz przeprowadzających proces *resolution*.

6 stycznia 2011 r. Komisja Europejska opublikowała dokument roboczy dotyczący technicznych aspektów unijnego systemu rozwiązywania problemów bankowych [European Commission, 2011]. Był to pierwszy pełny dokument zarysowujący propozycję unijną w zakresie wprowadzenia harmonizacji rozwiązań sanacyjnych dla banków w skali Unii Europejskiej. W czerwcu 2012 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt dyrektywy „o ustanowieniu zasad dla uzdrowienia i rozwiązania problemów instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych” [European Commission, 2012, *Proposal for...*].

Nadrzędnym celem przygotowania europejskich ram postępowania naprawczego jest dopuszczenie możliwości upadłości instytucji znajdujących się w trudnej sytuacji, niezależnie od ich rodzaju i wielkości – w szczególności tych o znaczeniu systemowym – bez stwarzania zagrożeń dla stabilności finansowej i bez obciążania kosztami podatników. Dyrektywa Banking Resolution obejmuje sektor bankowy

⁶ Financial Stability Board to międzynarodowa organizacja skupiająca przedstawicieli najbardziej rozwiniętych państw (w tym krajów należących do G20), koordynującą działalność organów nadzoru rynku finansowego i wydająca rekomendacje w zakresie regulacji.

i firmy inwestycyjne. Jej finalnym celem jest obniżenie kosztów społecznych niewypłacalności banków, a nade wszystko zmniejszenie pokusy nadużycia – dzięki stworzeniu mechanizmów wczesnego reagowania na nieprawidłowości w bankach i prawnemu uregulowaniu sytuacji wyłączenia inwestorów niegwarantujących stabilności finansowej banku.

Projekt dyrektywy definiuje restrukturyzację i uporządkowaną likwidację jako restrukturyzację instytucji w celu zapewnienia ciągłości jej podstawowych funkcji, utrzymania stabilności finansowej i przywrócenia rentowności części lub całości tej instytucji. Zgodnie z projektem państwa członkowskie powinny przygotować własne plany działań w sytuacji kryzysowej i wyznaczyć instytucje odpowiedzialne za uznanie, iż bank podlega procedurze uporządkowanej likwidacji, oraz instytucję, która procedurę tę będzie wdrażała. Mogą to być banki centralne, instytucje nadzoru finansowego lub gwarantujące depozyty albo specjalne instytucje powołane do tego celu.

Gdy bank nie osiąga określonych wskaźników (np. wymagań kapitałowych, płynnościowych), może zostać wprowadzona procedura wczesnej interwencji. Instytucja państwowa odpowiedzialna za procedurę *resolution* może zażądać od banku wprowadzenia planu naprawczego i zwołać walne zebranie udziałowców, by podjęło konieczne decyzje, na przykład zrestrukturyzowało pasywa. Może też wyznaczyć na czas określony specjalnego menadżera, którego celem będzie uzdrowienie finansów.

Jeśli wczesna interwencja nie przynosi pożądanych skutków, instytucja odpowiedzialna za proces *resolution* wprowadza plan naprawy banku (*resolution plan*). W trakcie jego realizacji może wykorzystać poniższe narzędzia:

- zbycie wyodrębnionej części lub całości przedsiębiorstwa innemu bankowi;
- stworzenie banku pomostowego, który przejmie zdrowe aktywa i podstawowe funkcje banku podlegającego procedurze;
- wydzielenie aktywów – złe aktywa zostaną przekazane do podmiotu zarządzającego aktywami, co pozwoli „wyczyścić” bilans banku;
- umorzenie lub konwersja długu (procedura *bail-in*). Procedura ta polega albo na dokapitalizowaniu banku przez udziałowców albo zamianie części pasywów na akcje banku. Instrument umorzenia lub konwersji długu zapewnia organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uprawnienie do umorzenia roszczeń niezabezpieczonych wierzycieli instytucji będącej na progu upadłości oraz uprawnienie do konwersji długu na kapitał własny [European Commission, 2012, *Proposal for...*, s. 15–17].

Harmonizacja narodowych regulacji w omawianym zakresie jest wstępem do europejskiego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (Single Resolution Mechanism – SRM), który ma stanowić jeden z filarów zintegrowanych ram finansowych, czyli tzw. unii bankowej [Szpringer, 2013, s. 1–2].

3. Prace nad projektem *resolution* w Polsce

W 2011 r. rozpoczęto prace nad wprowadzeniem w Polsce rozwiązań prawnych z zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. W listopadzie tego roku Bankowy Fundusz Gwarancyjny (BFG) objął przewodnictwo w powołanej przez Komitet Stabilności Finansowej (KSF) grupie roboczej, której zadaniem było przygotowanie rozwiązań prawnych dotyczących restrukturyzacji oraz uporządkowanej likwidacji banków, a także opracowanie założeń projektu ustawy.

Równolegle do prac prowadzonych w grupie roboczej BFG współpracował z Bankiem Światowym w ramach pomocy doradczej dla rządu polskiego przy tworzeniu koncepcji restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Decyzją ministra finansów Fundusz został wyznaczony jako instytucja wiodąca w zakresie tej współpracy.

26 lipca 2012 r. w siedzibie Bankowego Funduszu Gwarancyjnego odbyła się zorganizowana wspólnie przez Bank Światowy i BFG konferencja, podczas której przedstawiono raport Banku Światowego „Zagadnienia i założenia do budowy zaawansowanych ram uporządkowanej likwidacji banków” [World Bank, 2012]. Opracowanie zawiera analizę aktualnie obowiązujących przepisów regulujących postępowanie likwidacyjne i upadłościowe wobec banków zawartych m.in. w prawie bankowym oraz prawie upadłościowym i naprawczym. Wskazuje przy tym na konieczne zmiany legislacyjne, które pozwolą na przeprowadzenie procesu likwidacji w sposób uporządkowany, chroniąc deponentów i stabilność systemu finansowego.

Efektom prac grupy roboczej było przygotowanie projektu ustawy, który 7 grudnia 2012 r. został przekazany do KSF, zaś 2 stycznia 2013 r. przyjęty przez rząd i skierowany do dalszych prac w procesie legislacyjnym [Projekt..., 2012].

Proponowany projekt ustawy o BFG oraz o zmianie niektórych innych ustaw wprowadza szereg koniecznych modyfikacji do aktów prawnych regulujących funkcjonowanie podmiotów z sektora bankowego oraz prowadzenie wobec nich postępowań likwidacyjnych i upadłościowych.

4. Nowe zadania BFG wynikające z projektowanych rozwiązań

BFG, działający na podstawie Ustawy z dnia 14 grudnia 1994 roku o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym [Ustawa z dnia 14 grudnia..., 2000], wchodzi w skład sieci bezpieczeństwa finansowego Polski, wykonując przypisane mu ustawowo zadania, które obejmują działalność gwarancyjną, pomocową i analityczną.

BFG na razie nie jest podmiotem odpowiedzialnym za rozwiązywanie problemu banków mających trudności finansowe (w tym dużych banków systemowo ważnych), ale ma spore doświadczenie w zakresie działalności pomocowej skierowanej do banków⁷.

⁷ Należy przypomnieć, BFG w latach 1996–2010 udzielił wsparcia w wysokości 3790 mln PLN. Zdaniem BFG pomoc ta pozwoliła na uniknięcie konieczności wypłaty depozytów gwarantowanych w wysokości

Wspomniany projekt ustawy nowelizującej ustawę o BFG przewiduje znaczne rozszerzenie zakresu zadań Funduszu. Obok dotychczasowych, związanych z funkcjonowaniem obowiązkowego systemu gwarantowania środków pieniężnych, pojawią się całkowicie nowe, polegające na prowadzeniu postępowań w sprawie uporządkowanej likwidacji banków – na przygotowaniu, aktualizacji i ocenie wykonalności planów postępowania uporządkowanej likwidacji oraz przeprowadzania przez BFG jako organ uporządkowanej likwidacji tego postępowania. Fundusz będzie mógł również świadczyć usługi na rzecz banku pomostowego i podmiotu zarządzającego aktywami.

Kolejne nowe zadania BFG są związane z udzielaniem gwarancji zwiększania funduszy własnych banku krajowego, a w przypadku wykonania gwarancji – nabywaniem lub obejmowaniem akcji, obligacji lub bankowych papierów wartościowych banku krajowego.

W ramach uporządkowanej likwidacji niewypłacalnego banku BFG będzie mógł stosować następujące narzędzia lub ich kombinację:

- wydzielenie aktywów do specjalnie utworzonego podmiotu, który będzie nimi zarządzał;
- sprzedaż całości lub części aktywów i zobowiązań. Nabywcą może być zdrowy bank lub kilka banków;
- utworzenie banku pomostowego, który następnie byłby w całości lub w częściach sprzedany;
- umorzenie części zobowiązań lub ich konwersja na kapitał akcyjny banku.

W efekcie bank mógłby dalej działać przy zmienionym akcjonariacie.

Działania BFG w zakresie *resolution* nie będą wymagały uzyskiwania zgody akcjonariuszy, dłużników oraz wierzycieli banku.

Źródłem finansowania tego procesu ma być fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tworzony *ex ante* z opłat ostrożnościowych wnoszonych przez podmioty, w których depozyty gwarantuje BFG. W projekcie ustawy zakłada się możliwość przesuwania środków między funduszem uporządkowanej likwidacji a funduszem na wypłatę środków gwarantowanych. Projekt ustawy nie przewiduje pożyczek między funduszami *resolution* z różnych krajów UE. BFG mógłby też udzielać bankom wsparcia płynnościowego lub pożyczki.

Procedury *resolution* w Polsce mają dotyczyć tylko banków i oddziałów banków zagranicznych, a nie – jak przewiduje Komisja Europejska – także innych instytucji finansowych. Autorzy projektu tłumaczą to silną pozycją banków w polskim sektorze finansowym (70 proc. aktywów całego sektora finansowego), w związku z czym to ich stabilność jest najważniejsza dla bezpieczeństwa całego systemu.

W Polsce nie przewiduje się zastosowania narzędzia *bail-in*, czyli przymusowej zamiany zobowiązań na instrumenty kapitałowe w takim zakresie, jaki proponuje Komisja Europejska. Możliwość konwersji obejmowałaby tylko instrumenty po-

wiązane z kapitałem, a więc np. dług zaliczony do kapitału regulacyjnego, niektóre zobowiązania podporządkowane i obligacje zamienne na akcje.

W polskim projekcie nie ma też przepisów dotyczących uporządkowanej upadłości i likwidacji instytucji transgranicznych. Natomiast BFG ma być uprawniony do zawierania stosownych porozumień z organami *resolution* i nadzoru w przypadkach takich postępowań wobec grup, które działają też w Polsce.

Zakończenie

Reasumując, prace nad koncepcją procedur naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i przedsiębiorstw inwestycyjnych są niezbędne. Brak takich rozwiązań oznacza, że banki, szczególnie te uznawane za istotne dla systemu, są *de facto* chronione przed upadłością – w dodatku za pieniądze publiczne i podatników. Taka sytuacja grozi poważnymi problemami: instytucja finansowa, która nie musi obawiać się bankructwa, ma skłonność do większego ryzyka, ponieważ nie musi ponosić negatywnych konsekwencji swoich działań, np. w postaci strat. Koncepcje procedur naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapobiegają takim ryzykownym zachowaniom, wzmocnią znaczenie zasady odpowiedzialności i zagwarantują, że udziałowcy i kredytodawcy banków wezmą na siebie konsekwencje podjętego ryzyka.

Zaproponowane dla Polski rozwiązania w omawianym zakresie są w zasadniczej części zgodne z propozycjami Komisji Europejskiej oraz uwzględniają rekomendacje instytucji międzynarodowych, takich jak Rada Stabilności Finansowej, Bank Światowy czy Międzynarodowy Fundusz Walutowy.

Należy jednak pamiętać o tym, że naturalną konsekwencją wdrożenia proponowanych rozwiązań będzie wzrost obciążeń finansowych sektora bankowego, a w ich rezultacie spadek zysków oraz pogorszenie efektywności banków, ze wszelkimi negatywnymi skutkami dla ich konkurencyjności i wyceny na rynku kapitałowym.

Bibliografia

1. Bankowy Fundusz Gwarancyjny, *Raport roczny*, 2011, https://www.bfg.pl/sites/default/files/dokumenty/raport_roczny_bfg_2011.pdf.
2. Brierley P., *The UK Special Resolution Regime for failing banks in an international context*, Financial Stability Paper, nr 5, Bank of England, London 2009.
3. Čihák M., Erlend N., *The Need for Special Resolution Regimes for Financial Institutions – The Case of the EU*, IMF Working Paper No. 09/200, 2009.
4. European Commission, 2011, *Technical Details of a Possible EU Framework For Bank Recovery and Resolution Dg Internal Market And Services*, Working Document, Brussels. http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/docs/2011/crisis_management/consultation_paper_en.pdf.

5. European Commission, 2012, *Facts and figures on State aid in the EU Member States, Accompanying the document State aid Scoreboard 2012 Update, Report on State aid granted by the EU Member States*, Commission Staff Working Document, Brussels.
6. European Commission, 2012, *Proposal for a DIRECTIVE OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL establishing a framework for the recovery and resolution of credit institutions and investment firms and amending Council Directives 77/91/EEC and 82/891/EC, Directives 2001/24/EC, 2002/47/EC, 2004/25/EC, 2005/56/EC, 2007/36/EC and 2011/35/EC and Regulation (EU) No 1093/2010*, Brussels.
7. Franklin A., Carletti E., Gimba A., *The financial implications of banking union*, [w:] *Banking union for Europe. Risk and challenges*, Th. Beck (red.), Centre for Economic Policy Research, 115, London 2012.
8. FSB, 2011, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*, November 2011, http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf.
9. Pollner J., *Risk Sharing and Risk Bearing: New Generation Regulations in Bank Insolvency Resolution*, Zeszyty BRE BANK-CASE 2013, nr 124.
10. Projekt Ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz niektórych innych ustaw, Rada Ministrów, 2013, http://bip.kprm.gov.pl/download/75/7737/RM_105512_ustawa.pdf.
11. Pruski J., *Problemy architektury sieci stabilności finansowej na tle doświadczeń globalnego kryzysu finansowego*, „Bezpieczny Bank” 2010, nr 3 (42).
12. Szpringer Z., *Unia bankowa*, „INFOS Zagadnienia Społeczno-Gospodarcze”, 201, nr 8 (145). [http://orka.sejm.gov.pl/wydbas.nsf/0/5990455F3B1C85A6C1257B4F00495720/\\$File/Infos_145.pdf](http://orka.sejm.gov.pl/wydbas.nsf/0/5990455F3B1C85A6C1257B4F00495720/$File/Infos_145.pdf).
13. Ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2000 r. Nr 9, poz. 131).
14. World Bank, 2012, *The Polish Bank Insolvency Regime Issues and Assumption Paper for the Design of an Upgraded Bank Resolution Framework*, https://www.bfg.pl/sites/default/files/issues_and_assumption_paper_for_the_design_of_upgraded_bank_resolution_framework.pdf.

Resolution as the new area of Bank Guarantee Fund

The objective of the hereby study is to present the current status of work focused on the implementation of new solutions in bank resolution restructuring and its orderly arrangement in Poland and worldwide in the perspective of concepts prepared by the European Commission, as well as the new Bank Guarantee Fund tasks identification resulting from the suggested regulations. Bank resolution problems constitute an important part of bank sector regulations. This issue is one of the leading components of regulation oriented activities undertaken in response to the recent financial crisis in its EU and global dimension. Poland has not yet enforced any legislation referring to resolution regime, however, the underlying efforts are being carried out and have, so far, resulted in the new Act draft.